

Det er ogsaa bemærket af den ærede Forslagsstiller, at Frederiksberg tilligemed 5 andre Byer, nemlig Frederiksværk, Silkeborg, Nørre-Sundby, Løgstør og Marstal, i tidligere Love betragtes som en Kjøbstad, og dette er endog Tilfældet i et Lovforslag, som i dette Dieblif foreligger for Landstinget, idet der nemlig i § 37 i „Udkast til Danmarks Riges gennemførte Grundlov af 5te Juni 1849“ findes udtalt det Samme. Jeg troer, at man ikke engang fremmer Kjøbenhavns, men endnu mindre Frederiksbergs Gavn ved denne Tendents til at ville indbrage dette under Kjøbenhavn. Hvad de Næringsdrivende angaaer, er det, som allerde tidligere antydet, nødvendigt for dem at flytte fra Frederiksberg Commune, idet Ministeriet synes at have fattet den Beslutning ikke at ville give Bevillinger til saadanne Personer, men dette er en stor Gene for dem, der boe i Landdistriktet, idet de maae tage de Nødpændighedsartikler, som de ikke kunne faae i Nærheden, her fra Byen, naturligviis med stigende Udgifter, idet Transport og deslige altid koster Noget. Jeg kan derfor ikke Andet end indstændig tilraade dette Forslags Vedtagelse, og jeg vil haabe, at det ærede Thing vil gjøre det usandt, hvad den ærede første Taler (R. E. Larsen) syntes at antyde, at det ikke vil komme til at gaae videre. Villighed taler vistnok for, at det fremmes baade her og andetsteds, saaledes at den naturlige Trang i Frederiksberg Commune skeer behørig Fyldest.

Casse: Jeg begjærede Ordet for at imødegaae det, der fremkom fra den ærede første Taler (R. E. Larsen); men jeg troer, at Alt, hvad han fremsatte mod Lovforslaget, er saa ubetydeligt og, jeg troer at kunne sige, saa overbevisende gjendrevet af selve den ærede Forslagsstiller, at jeg maa ansee det for i høj Grad overflødig at tilføie Noget videre i saa Henseende, selv om en Deel, af hvad der blev anbragt af den nævnte ærede Taler, var af den Natur, at man kunde være stærkt opfordret til at inklade sig derpaa. Det, som gjør, at jeg dog nu benytter det mig givne Ord, er det Foredrag, vi hørte af det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk). Den ærede første Taler stillede sig paa et Grundlag,

der gik langt tilbage i Tiden; han dannede det gennem en historisk Udvikling ved at vise, hvad Kjøbstæderne havde tabt, og at det, de havde beholdt tilbage, ikke i sig selv havde syndeligt at betyde, men dette ligger udenfor, hvad jeg skal berøre, navnlig af den Grund, at det i det Hele kun var et Forsvar for Kjøbenhavns Interesser, betragtede fra et aldeles eenfaldigt Standpunkt, og beregnet paa at vise, hvorledes Kjøbenhavns Commune i enkelte Tilfælde skulde være forurettet. Det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Mørk) har valgt et andet Grundlag. Han er ikke gaaet tilbage til Fortiden; ja det synes endog, at han, om han end ikke bestemt vedgaaer det, tager sit Grundlag fra Fremtiden, i Forbindelse med hvad der ligger umiddelbart forud for Næringslovens Gjennemførelse. Han selv er tilfreds med Næringsloven, men han mener, at man kun kom til den gennem saadanne Kampe og en saadan Overvindelse af Sympathi for den tidligere Tilstand, at det er af stor Vigtighed at holde Veien aaben for at kunne træde Noget tilbage fra den Vej, man i Loven af 29de December 1857 har erklæret for at være den rette. Jeg troer dog, at det Grundlag, hvorpaa han saaledes stillede sig, og som har ledet ham til de Resultater, hvortil han er kommen med Hensyn til det foreliggende Lovforslag, er af den Natur, at Resultaterne ikke ere tilstrækkelig holdbare. Han har deelt sine Betragtninger i to Hovedklasser. Den første Betragtning var den, at der eksisterer „borgerlig Næring,“ og at den Næring, til hvilken han syntes at sigte, væsentlig tilkommer Kjøbstæderne, men jeg forstaaer ikke, hvorledes man efter Næringslovens Emanation kan tale paa den Maade om et saadant væsentligt Fortrin for Kjøbstæderne med Hensyn til Næring. Han har valgt dette til Udgangspunkt, men jeg troer, at det er saa aldeles ubesøiet, at det saaledes mangler Alt, hvortil man kan knytte sig, at alt det, som han støtter derpaa, maa falde bort med denne feilagtige Betragtning, som jeg troer, man kan kalde den. Der er ikke længere Spørgsmaal om en borgerlig Næring, som skulde være forbeholdt Kjøbstæderne, og man kan ikke have Dinene oppe for, hvad Næringsloven bestemmer, naar man kan sige dette. Der